

CHƯƠNG THỨ MƯỜI MỘT

HẠNH PHÚC BẠN COI NHƯ MÌNH HƯỞNG THỤ

Thập Tam Di thở dài nói:

- Công tử đáng kể là người có lương tâm.

Lục Tiểu Phụng ngồi ăn luôn mấy miếng.

Đột nhiên chàng hỏi:

- Lý Yến Bắc đâu?

Thập Tam Di đáp:

- Y đi rồi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đến đâu?

Thập Tam Di cười gượng đáp:

- Không hiểu. Y có rất nhiều nhà chứ không phải nơi này.

Lục Tiểu Phụng đang nhét ốc vào miệng. Đột nhiên chàng phát giác trên gương mặt cao quý của Thập Tam Di có nước mắt và niềm thương cảm.

Một nữ nhân một tháng ba mươi ngày mà nhiều đêm chịu phòng không chiếc bóng thì nổi tịch liệu kê sao cho xiết.

Nhưng mụ phải ráng chịu đựng vì không ráng cũng không được. Số mạng mụ như vậy. Phần đông phụ nữ đều chấp nhận vận mạng của mình là do số trời định. Về phương diện này phụ nữ tin tưởng mãnh liệt hơn nam nhân.

Lục Tiểu Phụng đã hiểu Thập Tam Di là hạng người này nhưng chàng chưa hiểu Âu Dương Tình. Bỗng chàng lên tiếng:

- Tại hạ có câu này đáng lý không nên hỏi nhưng không hỏi không yên.

Thập Tam Di đáp:

- Công tử hỏi đi.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Cô nương là bạn của Âu Dương Tình. Giữa tình bằng hữu làm gì còn chuyện bí mật, hướng chi...

Thập Tam Di nói theo:

- Hướng chi bọn tiện thiếp là nữ nhân. Giữa nữ nhân với nữ nhân lại càng không có điều bí mật.

Lục Tiểu Phụng miễn cưỡng gật đầu nói:

- Vì thế những việc tư của y chắc cô nương hiểu biết không phải ít.

Thập Tam Di hỏi:

- Công tử muốn hỏi về việc gì?

Lục Tiểu Phụng đánh bạo hỏi:

- Tại hạ nghe Công Tôn Đại Nương nói y còn là người xử nữ, chẳng hiểu có đúng không?

Thập Tam Di chẳng nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Đúng thế.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Y đã làm công việc kia sao lại xử nữ được?

Thập Tam Di cười lạt đáp:

- Nhiều cô gái làm việc đó là người rất đúng đắn. Chẳng những y đứng đắn mà còn là cô gái đặc biệt.

Lục Tiểu Phụng lại đút ốc vào miệng. Bây giờ dĩ nhiên chàng nhận ra trước kia Thập Tam Di làm việc đó nên hai người mới thành bạn thân.

Những hạng gái như các cô này ít khi kết bạn với lương gia phụ nữ vì chẳng những họ coi người khác không vào đâu mà còn sợ người ta khinh thường mình.

Lục Tiểu Phụng ăn hết nhãn đĩa ốc. Chàng cho là chỉ để lại một con cũng thẹn với lương tâm.

Thập Tam Di thấy chàng ăn hết liền hỏi:

- Tại sao công tử lại quan tâm đến chuyện này? Chẳng lẽ y còn là xử nữ hay không có chỗ khác biệt?

Lục Tiểu Phụng gật đầu ngần ngại đáp:

- Bốn, năm tháng trước, có lần tại hạ gặp nhà sư chất phác. Lão bảo lão đã ở một đêm với Âu Dương...

Chàng chưa nói hết câu đột nhiên ngã lăn ra bất tỉnh nhân sự.

Thập Tam Di lạnh lùng nhìn chàng té xuống. Trên mặt mụ lộ ra nụ cười ác độc.

Lục Tiểu Phụng chưa hiểu bụng dạ nữ nhân, càng không hiểu nổi con người như Thập Tam Di. Nhưng chàng cảm thấy là mình đã hiểu nhiều rồi.

Người đàn ông nào tự cho là hiểu thấu lòng dạ đàn bà thì bất luận người đó là ai cũng nhất định gặp điều xúi quẩy.

Cả Lục Tiểu Phụng cũng không ra ngoài thể lệ đó.

Lạ ở chỗ có người dường như trời sinh ra toàn gặp vận may dù có bị vớ này cũng không quản ngại. Hiển nhiên Lục Tiểu Phụng là con người đó.

Chàng không biết. Lúc chàng tỉnh dậy thấy tứ chi vẫn đầy đủ, ngũ quan cũng không bị sinh tổn mà còn được nằm trên giường rất sạch sẽ, rất êm ấm.

Trong nhà rất yên tĩnh lại giàn giụa mùi thơm của hoa quế hoa mai.

Trên bàn đã thắp đèn. Ngoài cửa sổ trắng trong như nước.

Một người lạng lẽ đứng trước cửa sổ nhìn ra khóm mầu đơn bên ngoài. Người y mặc áo trắng như tuyết.

Chính là Tây Môn Xuy Tuyết.

Đi rách để giày kiếm không Tây Môn Xuy Tuyết. Sao y lại xuất hiện nơi đây một cách đột ngột?

Lục Tiểu Phụng nhảy bổ lên.

Chàng còn nhảy lên được, có điều hai chân hơi mềm nhũn. Khí lực chưa hoàn toàn hồi phục.

Chàng để chân không bước xuống đất la lên:

- Hảo tiểu tử ! Ông bạn ở đâu chui ra? Mấy bữa nay ẩn chỗ nào kín thế?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp:

- Đối với một ân nhân đã cứu mạng cho không nên nói điều suông sã.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ân nhân cứu mạng ư? Tây Môn huynh đã cứu mạng tiểu đệ hay sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Nếu không gặp ta thì e rằng Lục huynh đệ cũng cháy thành cục than như Lý Yến Bắc.

Lục Tiểu Phụng tái mặt hỏi:

- Lý Yến Bắc chết rồi ư?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Vận khí hần không may mắn bằng Lục huynh đệ. Có lẽ huynh đệ được trời ban cho khí vận cát tường.

Y quay lại chú ý nhìn Lục Tiểu Phụng.

Gương mặt y vẫn xanh lợt lại lạnh lùng. Thanh âm cũng giá như băng nhưng trong cặp mắt y đã chứa hòa khí ấm áp.

Cặp mắt ấm áp này chỉ hiện ra khi tái ngộ người bạn chia tay lâu ngày.

Lục Tiểu Phụng cũng giương mắt lên nhìn y nói:

- Vận khí của Tây Môn huynh xem chừng đến phút chót cũng không tệ hại.

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Vận khí tệ hại nhất dường như chỉ có Lý Yến Bắc.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh có biết trường hợp nào hấn chết làm sao không?
Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu nói:

- Nhưng ta chưa hiểu Lục huynh đệ bắt đầu tín nhiệm phụ nữ từ bao giờ?
Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Loại phụ nữ nào?
Chàng lại nằm xuống vì đột nhiên cảm thấy trong người có điều khó chịu. Chàng nói tiếp:

- Có phải hạng phụ nữ như Âu Dương Tình không?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Không phải Âu Dương Tình.
Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Không phải Âu Dương Tình thì Thập Tam Di sao?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Món ốc chiên là thủ nghệ cứu âm dương tính nhưng kẻ hạ độc lại là Thập Tam Di.
Y ngó Lục Tiểu Phụng tựa như muốn cười nói:

- Tin này khiến cho Lục huynh đệ khoan khoái trong lòng hay không?
Lục Tiểu Phụng quả cảm thấy rất khoan khoái lạ lùng nhưng chàng cũng không khỏi lấy làm kỳ, hỏi:

- Tây Môn huynh bắt đầu hiểu mối tình cảm với nữ lưu bao giờ?
Tây Môn Xuy Tuyết không trả lời câu hỏi, quay ra nhìn nguyệt sắc ngoài cửa sổ.

Nguyệt sắc ôn nhu trong trẻo.
Nay đã là đêm mười bốn tháng chín rồi.
Lục Tiểu Phụng trầm ngâm hỏi:

- Nhất định tiểu đệ ngủ lâu lắm rồi thì phải?
Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Thập Tam Di là một nữ nhân sành sỏi về nghề dùng thuốc mê. Mụ hạ độc vào ốc nhưng không nặng lắm.
Lục Tiểu Phụng nói:

- Mụ biết rằng nếu hạ là tiểu đệ phát giác.
Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Ta cũng không ngờ huynh đệ nhất định ăn hết cả đĩa ốc chiên như thế.
Lục Tiểu Phụng cười gượng:

- Tình cảm giữa nam nữ, dĩ nhiên Thập Tam Di hiểu hơn ai hết.
Chàng hỏi:

- Tại sao Tây Môn huynh biết chuyện này mà đến đây kịp thời?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Lúc huynh đệ té xuống ta đứng ngoài cửa nhìn vào.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh đang định đi kiếm tiểu đệ phải không?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta không muốn cho người khác ngó thấy, định chờ Thập Tam Di bỏ đi rồi mới tiến vào. Không ngờ huynh đệ vừa té xuống mộ liền rút đao ra.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Lý Yến Bắc cũng chết dưới lưỡi đao của mộ ư?

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh đã hỏi mộ chưa? Mộ có nói thật không?

Tây Môn Xuy Tuyết lạnh lùng đáp:

- ở trước mặt ta ít kẻ dám nói dối.

Bất luận là ai cũng biết rằng khi Tây Môn Xuy Tuyết đã nói giết người là chẳng bao giờ y nói dối.

Tay y vừa cầm đốc kiếm, Thập Tam Di đã nói thật ngay.

Lục Tiểu Phụng thở phào nhả hơi cười nói:

- Tiểu đệ thật không thể nhận ra người đàn bà như mộ mà lại hạ độc thủ được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao huynh đệ không hỏi ta vì lẽ gì mộ muốn hạ độc thủ?

Lục Tiểu Phụng thở dài đáp:

- Tiểu đệ biết vì lẽ gì rồi. Tiểu đệ còn nhớ câu nói của mộ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Mộ nói câu gì?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Lý Yến Bắc nhiều vợ chứ không phải chỉ một mình mộ. Mộ là nữ nhân không cam chịu cảnh tịch mịch. Những ngày mộ không chịu nổi nhưng cũng chẳng có cách nào trốn lánh. Vì thế mộ đành phải giết Lý Yến Bắc.

Chàng gượng cười nói tiếp:

- Mộ sợ tiểu đệ truy cứu Lý Yến Bắc lạc lõng nơi đâu nên mới hạ độc thủ cả tiểu đệ.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Công tử còn quên một điều.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Điều gì?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Tám ngàn phiếu một trăm chín mươi lăm lạng bạc.

Y cười lạt nói tiếp:

- Nếu không có tám ngàn phiếu chẳng khi nào mù hạ độc thủ, có thể nói là mù không dám động thủ.

Con người như Thập Tam Di mà trong mình có một trăm chín mươi lăm vạn bạc thì khắp thiên hạ chẳng nơi nào mù không dám đi, chẳng việc gì mù không dám làm.

Tây Môn Xuy Tuyết lại nói:

- Y hạ sát công tử rồi sắp sửa đem ngàn phiếu đi, hành trang mù sắp sẵn cả rồi.

Lục Tiểu Phụng nhăn nhó cười nói:

- Con người sau khi lãnh một trăm chín mươi lăm vạn lạng bạc dĩ nhiên chẳng cần phải mang theo một cái bọc lớn.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Sao công tử không hỏi ta kết quả mù thế nào.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tiểu đệ thấy không cần phải hỏi.

Tây Môn Xuy Tuyết mỉm cười lại hỏi:

- Còn công tử thì sao? Bao giờ mới lấy vợ?

Nụ cười của Lục Tiểu Phụng lập tức dường như bị ám ảnh, ám ảnh vì bóng dáng Tiết Băng mà cũng vì bóng dáng Âu Dương Tình.

Chàng hỏi sang chuyện khác:

- Sao Tây Môn huynh biết chỗ mà đến kiếm tiểu đệ?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta biết công tử là bạn của Lý Yến Bắc và còn biết hẳn có mấy người thủ hạ thân tín.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh tin rằng bọn chúng không dám nói dối mình hay sao?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Nhất định không dám.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Liệu chúng có dám tiết lộ hành tung của Tây Môn huynh không?

Tây Môn Xuy Tuyết đáp:

- Ta đi kiếm chúng. Chẳng một ai hay là ta ở đâu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Đây là địa phương nào?

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi lại:

- Sao công tử không ra ngoài coi?

Qua một vườn hoa rất xinh xắn, phía trước là tiệm bánh cuốn. Bốn mặt đều có cửa. Trên cửa treo tấm chiếu bài vế ba chữ vào "Hợp Phương Trại".

Lục Tiểu Phụng coi rồi trở vào cười nói:

- Đây là tiệm bán bánh cuốn có từ lâu rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết đặc ý hỏi:

- Công tử không ngờ ta lại là chủ tiệm bánh cuốn?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Tiểu đệ không ngờ.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Công tử chưa từng thấy người giang hồ nào bán bánh cuốn phải không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Chưa.

Tây Môn Xuy Tuyết cười nói:

- Vì thế nên công tử có tìm khắp kinh thành cũng chẳng thấy ta.

Lục Tiểu Phụng thừa nhận:

- Dù tiểu đệ nghĩ bể đầu cũng không tìm ra được.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Công tử có biết tại sao ta làm như vậy không?

Lục Tiểu Phụng cười đáp:

- Tiểu đệ biết rồi. Tây Môn huynh làm như vậy để tiểu đệ hết đòi uống rượu mừng.

Tây Môn Xuy Tuyết bật cười, trong tiếng cười có điều ám ảnh. Y trầm lặng hồi lâu mới thủng thẳng nói:

- Ta đi kiếm công tử vì có việc cho công tử làm.

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Bất luận Tây Môn huynh bảo tiểu đệ làm gì, tiểu đệ cũng phải làm nếu có thể được vì tiểu đệ thiếu nợ ân tình của Tây Môn huynh rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết hai tay nắm chặt lại nói:

- Ta yêu cầu công tử mai theo ta đến Tử Cấm Thành. Bất hạnh ta mà thất bại thì công tử đem thi thể ta về đây dùm.

Lục Tiểu Phụng gượng cười đáp:

- Dù Tây Môn huynh thất bại chưa chắc đã chết.

Tây Môn Xuy Tuyết nói:

- Chiến bại thì chỉ còn đường chết.

Y biến đổi sắc mặt thành lãnh lão kiêu căng, nét mặt của con người cam bẻ tiếp thụ cái chết chứ không tiếp thụ thất bại.

Lục Tiểu Phụng ngân ngại. Chàng đã không muốn nói chuyện bí mật về Diệp Cô Thành trước mặt Tây Môn Xuy Tuyết vì Diệp Cô Thành cũng là bạn của chàng.

Nhưng dù chàng không nói ra, sự thực vẫn không thay đổi. Chẳng sớm thì muộn Tây Môn Xuy Tuyết cũng biết.

Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tây Môn huynh tuyệt không thất bại được.

Tây Môn Xuy Tuyết động dung nói:

- Nhưng ta nghe đồn hôm qua y còn đánh Đường Thiên Dung thành trọng thương.

Lục Tiểu Phụng thở dài nói:

- Đường Thiên Dung không phải là Tây Môn Xuy Tuyết.

Tây Môn Xuy Tuyết hỏi:

- Diệp Cô Thành bị thương thật không?

Lục Tiểu Phụng đáp:

- Thật cả trăm phần trăm.

Tây Môn Xuy Tuyết biến sắc.

Nếu là người khác nghe đối thủ của mình đã bị trọng thương nhất định cho là điều may mắn, trong lòng khoan khoái phi thường, Tây Môn Xuy Tuyết lại không phải người khác.

Y biến đổi sắc mặt một cách thâm trầm nói:

- Vụ này là tại ta. Giả tử cuộc giao thủ đã diễn vào ngày rằm tháng tám thì không chừng ta đã chết dưới lưỡi kiếm của hắn rồi nhưng bây giờ...

Lục Tiểu Phụng ngắt lời:

- Nhưng bây giờ thì nhất định y phải chết.

Tây Môn Xuy Tuyết gật đầu.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh không giết y không được hay sao?

Tây Môn Xuy Tuyết buồn rầu đáp:

- Ta không giết hắn cũng chết.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng...

Tây Môn Xuy Tuyết ngắt lời:

- Có khi công tử chưa hiểu rõ hạng người như chúng ta. Chúng ta có thể chết chứ không chịu thua.

Lục Tiểu Phụng không nhịn được thở dài thườn thượt. Chẳng phải chàng không hiểu bọn họ mà chàng đã biết từ trước họ là hạng người nào. Dù chàng không thích hạng người này nhưng chẳng thể không phục. Nói một cách khác họ đã tiếp cận thần nhân.

Bất luận về kiếm pháp, về cầm kỳ hay về nghệ thuật nào khác, ai đã đến chỗ cao thâm tuyệt đỉnh là thành hạng người đó.

Lục Tiểu Phụng trầm lặng hồi lâu mới nói:

- Nhưng hiện giờ Tây Môn huynh đã biến đổi. Trước kia tiểu đệ nhận ra Tây Môn huynh không phải là người mà là vị "Thần nửa ra si ngốc nửa ra điên khùng". Còn bây giờ Tây Môn huynh có nhân tính rồi.

Tây Môn Xuy Tuyết càng lộ vẻ trầm trọng hơn đáp:

- Có khi ta biến đổi thật. Nếu Diệp Cô Thành không bị thương có khi ta không địch nổi y nhưng bây giờ y không còn cơ hội nào để thắng ta. Thế là bất công.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Tây Môn huynh định...

Tây Môn Xuy Tuyết ngắt lời:

- Ta định đi kiếm y.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Kiếm thấy rồi làm sao?

Tây Môn Xuy Tuyết cười nhạt hỏi lại:

- Chẳng lẽ công tử nhận ra ta là kẻ chỉ biết giết người thôi ư?

Lục Tiểu Phụng sáng mắt lên. Chàng chợt nghĩ tới Tây Môn Xuy Tuyết dường như cũng bị trúng thương về ám khí độc môn của Đường gia.

Typed by Tiểu Ngạo Giang Hồ

<http://come.to/kimdung>